

God gebiedt een belooft

Lezen: Exodus 20: 12 en Efeze 6: 1-4

Het gezin wordt wel genoemd: een kerkje in de kerk. Dat geeft wel aan hoe belangrijk de verhoudingen in het christelijk gezin zijn. Daarbij moeten we vasthouden aan de gezagsverhoudingen zoals de HEERE die heeft ingesteld. De HEERE vraagt van jullie gehoorzaamheid aan je ouders. Christus wil jou door middel van je ouders regeren. Het vijfde gebod geldt zelfs als een hoofdgebod: allereerst worden we opgeroepen om vader en moeder te eren. De HEERE verbindt daar een speciale belofte aan, die in oudtestamentische bewoordingen Gods zegen over de gehoorzaamheid aan dit gebod uitdrukt. Wie van harte aan dit gebod gehoorzaamt mag leven onder de beschermende handen van de HEERE. Dat brengt zelfs het langste leven op aarde mee: het eeuwige leven. 'En zijn Godgeheiligd zaad zal 't gezegend aardrijk erven'.

Leren van het leven

Lezen: Spreuken 1: 8-16

Het eerste onderwijs begint thuis. Natuurlijk bedoelt Salomo hier onderwijs van gelovige ouders. Hij zal zelf veel over de HEERE geleerd hebben van David en Batseba. Ook de Heere Jezus was zijn ouders onderdanig en nam toe in wijsheid. Er valt thuis dus werkelijk heel wat te leren. Even tussen haakjes: in het Spreukenboek wordt met name een zoon aangesproken, maar het zelfde geldt natuurlijk ook voor een dochter. Hoe zou anders een moeder haar kind kunnen onderwijzen? Wanneer je thuis de weg gewezen hebt gekregen, is het zaak je niet mee te laten trekken door verkeerde 'vrienden'. Ze spiegelen de dingen mooi voor, een carrière waarin je snel rijk kunt worden, maar ondertussen bewandelen ze een weg die letterlijk doodloopt. De ene misstapt lokt de andere uit. Laten we het onderwijs ter harte nemen, opdat we toenemen in wijsheid en genade bij God en de mensen.

Het voorbeeld van Jezus

Lezen: Lukas 2:41-52

Loslaten is een belangrijk element in het opvoeden van een kind. Het groeit naar volwassenheid toe door het steeds meer verantwoordelijkheid te geven. Een peuter leert met een lepel eten en een kind leert op een bepaalde leeftijd zelfstandig naar school gaan. Jezus hoefde op twaalfjarige leeftijd niet steeds aan de hand van zijn ouders te gaan, maar mocht met de familie uit Nazareth samen op reizen. Zo kon het gebeuren dat pas na een dag werd opgemerkt dat Hij niet mee terug was gereisd. Bij Jezus ging het loslaten sneller dan Jozef en Maria konden vermoeden. Hij had een Ander aan Wiens hand Hij moest gaan. Hij zocht de nabijheid van Zijn Vader in de hemel. Een ander Zoonschap komt naar voren. Ook Jozef en Maria zullen Jezus loslaten als hun kind, om Hem te aanvaarden als hun Heere en Heiland. Voorlopig blijft Jezus ook zijn aardse ouders gehoorzaam.

Met je tranen onder aan het kruis

Lezen: Johannes 19: 17-27

Wat kan er groot verdriet zijn in het leven. Onpeilbaar groot. Maakt het ook niet eenzaam? Wie begrijpt wat ik door moet maken? We proberen ons het verdriet in te denken van die twee aan de voet van het kruis. Wat is het erg een kind te verliezen door de dood! Maakt de manier waarop het voor Maria niet nog veel erger? Een zwaard door haar hart, dat zal het geweest zijn. En Johannes verliest Hem, Wiens liefde Hij heeft leren kennen. Stierf met zijn Heiland ook zichzelf niet? Wie begrijpt het verdriet van die twee, daar aan de voet van het kruis? Jezus! Terwijl Hij Zich bevindt in het diepst van Zijn lijden, voor hen, is Hij bezorgd over de toestand van de zijnen en wil Hij hen troosten en leiden. Hij zorgt voor hen! Wat is het goed om in al ons verdriet hieraan te denken. En om dan ook te luisteren naar Zijn stem. Want Hij wijst ook een weg. Hij verwijst Zijn geliefden naar elkaar. Zo ontstaat daar de gemeenschap der heiligen. Een plaats waar de één de ander vertroost en opvangt en waar ze zich laten troosten en opvangen. Heb jij die plaats al gevonden? We leren het bij het kruis van Christus!

Genade of vloek?

Lezen: Genesis 9: 17-27

Hè, dat de geschiedenis van Noach nu zo moet eindigen! Zagen we hem eerst staan onder de koepel van Gods regenboog, nu ontdekken we hem stomdronken en schaamteloos in zijn tent. Wat een anticlimax! Tegelijk herkenbaar, meer dan ons lief is. Toch? Zó loop je over van lof en dank, zó geef je de HEERE stank voor dank. En daar zit soms geen dag tussen. Nee, Noach bouwde wel een ark maar hij kan de redder van de wereld niet zijn. Daar zal toch een Ander aan te pas moeten komen. Eén, die God alleen maar vond ver boven de regenboog in Zijn eigen huis. Alleen door Hem, de Heere Jezus Christus, blijft ook voor Noach genade het laatste. Doordat Christus naakt aan het kruis hing, is er voor Noach bedekking. Daarom zat Cham fout en deden Sem en Jafet het goed. Cham wilde niet van genade weten. Maar het is een van tweeën: genade of vloek. Noach stierf. In vrede met God. Zondaar, tot zijn laatste snik. Jazeker. Maar op de manier waarop één van de oude schrijvers zijn brieven ondertekende: zijn naam en dan twee keer de letter s – saved sinner: een gerédde zondaar.

Burger van twee werelden

Lezen: Romeinen 13: 1-7

Paulus maakt in Zijn brief aan de christenen te Rome enkele opmerkingen over hun houding ten opzichte van de overheid. Maar we moeten uit dit gedeelte uit de brief geen afgeronde christelijke staatsleer halen. Hij wijst allen op de ordenende functie van de overheid als 'diaken' van God. Zij prijst de burgers die het goede doen (denk aan de jaarlijkse lintjesregen, die straks weer plaatsvindt).

Maar zij strafte met het zwaard hen die kwaad bedrijven. Opmerkelijk dat Paulus de harde en heidense overheid van zijn tijd zo hoog achtte. Maar hey zag er Gods bewarende hand in. Er zijn in de loop der tijden heel wat discussies gevoerd over de verhouding tussen overheid en kerk of christen. Vooral toen de kerk staatskerk werd. En later, toen de Rooms-katholieke Kerk wereldlijke invloed kreeg. Luther had diepzinnige beschouwingen over de twee rijken, het geestelijke en het wereldlijke. Ja, het theocratisch ideaal soms bijna bereikt, zoals in de stadsstaat Genève ten tijde van Calvijn. Daar zijn we nu verder vandaan dan ooit. Toch blijft een christen altijd burger van twee werelden. Het koninkrijk Gods en dat der Nederlanden vallen niet samen. Bidden we daarom voor de overheid opdat zij van God de kracht ontvangt om gerechtigheid te oefenen, tot welzijn van de burgers en tot Zijn eer?

Jezus liefhebben boven alles

Lezen: Mattheüs 10: 34-39

Er is ergens een leger dat als motto heeft: Vrede is ons vak (peace is our profession). Helaas is de praktijk vaak anders. Maar als het goed is, dient een leger inderdaad de vrede. Als het moet ook via strijd! Zo is het ook bij Jezus. Bij zijn geboorte is gezongen: 'Vrede op aarde'. Maar – het was een engelenleger dat zong! Gods vrederijk kan alleen op aarde komen via een geestelijk strijd tegen alles wat 'nee' blijft zeggen tegen dat rijk. Daarom moeten mensen die het Evangelie brengen niet vreemd opkijken als hun woord verdeeldheid brengt, zelfs binnen families en gezinnen. Verdeeldheid tussen mensen die Christus aanvaardden en mensen die dat niet willen. Het kan zelfs zover komen dat je moet kiezen tussen Jezus en ... je vader of moeder, je kind, je vriend of vriendin – omdat allebei vasthouden niet gaat. Dan komt het erop aan: is Jezus ons werkelijk álles waard? Of zwakken we de band met Jezus af omdat we tot elke prijs die ander willen vasthouden? Een moeilijke en pijnlijke keuze. Maar, zegt Jezus: wat verlies je nu liever, liefde die tijdelijk is of die blijvend is? Verlies dat we lijden ter wille van Jezus betekent winst voor eeuwig!